

[Kjeld Olesen.]

steren om, at man på forskellige områder skulle afvente Seidenfaden-udvalgets betænkning, som jo kommer om ganske kort tid, så ville det naturlige have været, at man havde fulgt socialdemokratiets forslag og ikke tromlet dette lovforslag igennem i denne samling.

Hr. Bilgrav-Nielsen siger: socialdemokratiet er med til at skabe uklarhed om det hele. Hvad er det egentlig for en uklarhed, vi efterhånden er nået frem til? — for at der er uklarhed, det skal jeg hurtigt medgive hr. Bilgrav-Nielsen. På det tidspunkt, hvor den nye regering kom til, var der og havde der i adskillige år været almindelig bred enighed om dette lands forsvars- og sikkerhedspolitik. Det, som senere dukkede op, efter vor opfattelse på grund af regeringspartiernes fremfærd, var, at der opstod divergenser i opfattelsen imellem socialdemokratiet og de tre regeringspartier.

Situationen i dag er, at der, når det gælder landets både forsvars- og sikkerhedspolitik, er uenighed inden for de tre regeringspartier selv. Det er uklarhed, og så kan hr. Bilgrav-Nielsen prøve at finde ud af, hvem det er, der har skabt denne uklarhed. Det skader Danmark, siger hr. Kristen Østergaard.

Hr. Bilgrav-Nielsen spørger videre, om vi ikke vil være med til at støtte tanken om kommissionen. Jo, vi har da ikke udtalt os imod selve ideen med kommissionen og det, den skal beskæftige sig med, al den stund en stor del af kommissoriet jo er taget fra vort oprindelige forslag. Men det er heller ikke gået op for hr. Bilgrav-Nielsen, at det, vi diskuterer just nu, ikke er spørgsmålet om tekniske enkeltheder. Det er ganske simpelt den alvorlige situation, at vi ud fra det sidste udvalgs møde og i virkeligheden også ud fra, hvad der blev sagt i dag, har den situation, at forsvarsministeren har én opfattelse, at statsministeren har en anden opfattelse, at udenrigsministeren har én opfattelse, og at statsministeren har en anden opfattelse — uagtet hvad der ellers er blevet sagt heroppefra.

Det er sjældent, jeg er enig med hr. Erik Kragh. Jeg er enig i hr. Erik Kraghs bemærkning om, at der er et eller andet galt. Hr. Erik Kragh siger det på den måde, at vi bør berolige vore allierede, og det tyder

på, at hr. Erik Kragh dog har — om jeg så må sige — fattet lidt af alvoren i situationen, vi står i. Det eneste, der, så vidt jeg kan se, kan berolige vore allierede, eller om jeg så må sige sikre de bemærkninger, der står i betænkningen, og som vi også har skrevet under på, om fortsættelse og det integrerede militære samarbejde, er ganske simpelt, at statsministeren tager afstand fra det svar, han har givet.

Så kan statsministeren berolige sig selv med, at skulle det egentlig være så nødvendigt, for nu har forsvarsministeren jo været oppe på denne talerstol, og udenrigsministeren har været oppe på denne talerstol og sagt, at de i og for sig er enige. Jeg er klar over, at forsvarsministeren har haft en meget travl periode i sit arbejde også som fungerende finansminister, og derfor kan travlheden måske have været så stor, at den fornødne tid til eftertænksomhed ikke har været til stede. Jeg vil gerne spørge forsvarsministeren, om forsvarsministeren har gjort sig klart, hvilken rækkevidde der er i ministerens bemærkninger om, at han deler statsministerens opfattelse. Jeg må gøre såvel forsvarsministeren som udenrigsministeren opmærksom på, at når jeg har citeret statsministerens skriftlige svar, så er det ikke et svar på et tilfældigt spørgsmål, men et svar på det helt nøjagtige spørgsmål:

„Agter statsministeren, der på det radikale landsmøde accepterede de trufne forsvarspolitiske beslutninger, at arbejde for disses gennemførelse som regeringens politik?“

Nede i det direkte svar på dette spørgsmål lyder det:

„Om der senere vil være ønsker om ændringer, vil afhænge af regeringens bedømmelse bl. a. af resultatet af det sikkerhedspolitiske udvalgs arbejde . . .“ Det vil altså sige, at statsministeren her på regeringens vegne siger, at de beslutninger, der er truffet på landsmødet, i høj grad kan indgå i regeringens bedømmelse på et senere tidspunkt, og dette tidspunkt vil jo ikke ligge ret langt fremme.

Så prøver forsvarsministeren med en smidighed, som jeg ikke har set i lang tid — i hvert fald forsøg på samme — at sige, at det jo ikke er ualmindeligt, at et parti på et landsmøde eller en kongres vedtager ting, som ikke øjeblikkelig kan blive prakti-